

Ив. Карановски

Нашиятъ градъ

Тамъ, гдето въ синий кржгозоръ
изчезва свѣтлиятъ просторъ,
земята где въ небе допира,
градътъ нашъ славенъ се намира.

Като огромни вѣтроила
взртятъ се бѣлитъ крила
на дветъ мелници въ полето
отъ лекий вѣтръ на морето.

Подъ чисто слънчево небе
блести черковното кубе.
Отъ стройната камбанария
камбана медна звучно бие.

На нея, сякашъ че презъ снъ,
отъ каменната кула звънъ
„сахатътъ“ въ отговоръ проважда:
че времето лети обажда.

Кжця и стари зидове.
Градини. Китни дворове.
Чемшири. Рози, жълти, бѣли.
Лози надъ порти се приплели. . .